U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **T. S.**, zastoupena JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2010, č. j. 56 Az 28/2009 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 2. 2010, č. j. 56 Az 28/2009 – 57, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 25. 2. 2009, č. j. OAM-1-966/VL-18-ZA05-2007, kterým nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, byl do s. ř. s. zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že krajský soud nesprávně vyhodnotil důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany, a v důsledku takto nesprávně učiněného skutkového zjištění věc nesprávně právně posoudil. V této souvislosti uvedla, že je u ní dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v Bělorusku byla členkou opoziční politické strany OGP (Sjednocená občanská strana) a pro své politické názory a aktivity v opozičním hnutí byla propuštěna ze zaměstnání a hrozilo jí zatčení a věznění. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, ve kterém je uvedeno, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, pak

nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory. V daném případě byla stěžovatelka pouze řadovou členkou uvedené politické strany a její jediná politická aktivita spočívala v propagaci této strany, a to formou roznášení letáků. Sama stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že v Bělorusku neměla v souvislosti se svým členstvím v OPG žádné potíže se státními orgány. Pokud se jedná o ukončení jejího pracovního poměru, pak podle výpovědi stěžovatelky se tak stalo z důvodu organizačních změn a příčinná souvislost s jejím členstvím v OPG nebyla prokázána.

Stěžovatelka dále namítala, že správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť ministerstvo se nezabývalo dostatečně podmínkami pro udělení doplňkové ochrany, a pokud krajský soud jednostranně převzal zjištění ministerstva, je nepřezkoumatelný i napadený rozsudek. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ V rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 - 34, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „Skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu.“ V daném případě se ministerstvo na str. 6 svého rozhodnutí podrobně zabývalo existencí podmínek pro udělení doplňkové ochrany, přičemž vycházelo zejména z výpovědí stěžovatelky a z řady písemných informací o situaci v Bělorusku, které jsou součástí správního spisu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu si ministerstvo opatřilo dostatek důkazů, na jejichž základě zjistilo přesně a úplně skutkový stav věci a vyhodnotilo jej v kontextu platné právní úpravy. Rovněž posouzení neudělení doplňkové ochrany ze strany krajského soudu bylo dostatečné, a to zejména s ohledem na obsah žaloby, v níž stěžovatelka pouze obecně namítala, že si ministerstvo za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřilo podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu.

Námitka stěžovatelky, že je u ní dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, protože se dne 23. 2. 2009 podrobila operaci děložního čípku, je pod pravidelným lékařským dohledem a v případě návratu do Běloruska by neměla lékařskou péči a její život a zdraví by tak byly ohroženy, je podle Nejvyššího správního soudu nepřípustná. Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud zjistil, že tuto námitku stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uplatněné v kasační stížnosti. Také Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu